

Erik Menveds Barndom,

Historisk Roman

af

Bernhard Severin Ingemann.

Tredie Del.

(Fortsat.)

„Forsvarende Gud! de myrde ham“ — raabte Dronningen. — „Frels, frels Drost Peder, ædle Grede!“ Uden ense Faren red hun med dette Udbrud midt ind blandt i Gerhards Rytter, der vare i Færd med ganske at de fredløse af Marten. Hun trængte sig lige til Grede hards Sæde og gentog sin Opfordring.

„Guds Ravn da, som I befaler, høje Dronning!“ svarede Grede Gerhard — „men I river os Sejren af mæderne. — Frem, Karle! bryd jer ikke om mig!“ Hun ble sin Hest, for at ile Drost Peder til Hjælp og unge Orden i hans Slagtræk; men en stor Del af hans Ryttere gjorde nu samme Vending, og der blev en stor Lørd, idet nogle rystede frem og andre tilbage. De bløse trængte atter frem med et vildt høvedende Strig; den modfattede Side forfulgte Hertugen alt fejrende kostens hvidingsløse Ryttere. Grede Gerhard standfede i flygtende Stare og bød dem vende om; men han abte forgæves paa Orden; det var ham ikke muligt at mde de adspredte Krigere; Hjenden trængte fejrende frem a alle Sider; der var en frygtelig Fordvirring og et ubelig Mandflæt rundt om ham. „Alt er tabt — vi aa sh, ædle Dronning!“ — raabte han nu harmfuld og rbdte sig til Siden, hvor Dronningen et Øjeblik tilforn vde redbt; men han saa hende ikke. En af hendes ryttere havde kastet sin Kappe over hende; hun var i tumelen forvunden. — Grede Gerhard kunde ingensteds jne hende blandt de larmende og kæmpende Rytterstare; han blev nu som rafen og huggede faaledes om sig til lle Sider, at hverken Venner eller Fjender kunde komme am nær. Hans stirrende Øje søgte kun Dronningen; men det var ham som nu ogsaa det var bleven blindt! Kamppladsen og hele Verden løb rundt for ham, og da han kom til Besindelse, saa han sig ene paa den øde Valplads og kun døde eller faarede Ryttere omkring sig. Hans Øje var i Behov, men den, der var ham lærere, var forvunden. Han sporede sin vilde Hingst, og den sprang over Egene med ham ind mod Staden.

Trettende Kapitel.

Opværet var endnu ikke standset i Byen. Gennem alle Gader løb der bevæbnede Borgere og Krigsmænd. Blodige Optrin fandt Sted alle Vegne. Nogle Strege paa Marst Stigs og Grede Jacobs Raane og raabte: „Hævn for de fredløse!“ Andre havde Hertugens Raan til Løsen og huggede ned hvem der ikke istemte det. „Vor unge Konge skal leve! Saa dem ihjel, de Forrædere!“ — raabte en stor Del Borgere og slet bevæbnede Bønder. De fredløses og Hertugens Tilhængere syntes ikke ret at vide, om de skulde anse hvarandre for Venner eller Fjender; men de gjorde dog som oftest fælles Sag mod de kongeligssinde.

Chart drog imidlertid Hertugen fejrende gennem Gaderne, midt iblandt sine flestigste Ryttere. Rytlet om hans Sejer og de kongeliges Nederlag løb forud og udbredte Forfærdelse blandt alle Stadens tro Borgere og de flygtende Bønderstare, der vare stimelede sammen for at hylde den unge Konge. Hertugen blev ledsaget af en Hov vilde Røvmagere med blodige Ører og mange formummende fremmede, der tilraabte ham larmende Bisfald. Til dette Sejerstog sluttede sig ogsaa en stor Flok Ryttere i Jernrustninger og ved luffede Hjelmgittere, som man ansaa for de fredløse og deres Krigere.

Hertugen steg af ved Slottet og lod det straks besætte af sine Ryttere. „Hvor er Kongen?“ — spurgte han. „Ude af Fjorden — paa Flugten til Nyborg!“ — svarede en stor Slagter.

Hertugen syntes pludselig højt urolig; han gav en af sine Riddere en hemmelig Befaling, og Ridderen red straks med en Flok Ryttere til Havn.

„Og hvor er hendes Raade Dronningen?“ — spurgte Hertugen atter. Hverpaa kunde ingen give ham Svar; han erfarede kun, at Prins Christopher og den lille Prinsesse Merete vare afhentede fra Slottet af Ridder Rimaardsøns Søfoll.

„Forholder jer nu rolige, brave Borgere!“ — sagde han derpaa til den larmende Folketov, der omringede ham — „gaar hver til sit! her bliver nu intet Danehof og ingen Kongehyling i Dag. Oprøret har jeg lykkelig sluttet. — Ophængsmændene er i min Magt. Det var Dronningens overmødige Yndling, Drost Hessel. Han har mislebet hende til at forraade og forsøge mig; han har villet bemægtiget sig den umyndige Konge for selv at være Hæve i Landet; men I har nu intet at befrygte af den Forræder. Han skal aldrig mer se Dagens Lys. Jeg er endnu eders retmæssige Rigsforstander, og jeg skal sørge saa vel for eders som for Landets Sikkerhed og Lykke!“ Ved disse Ord, som ledsagedes af et larmende Bisfald, raab, hilsede han med Milddhed og kongelig Anstand sine oprørste Tilhængere. Derpaa gik han op paa Slottet, ledsaget af sine Riddere og af den høje, pansrede Hæve, med den lille Hjelms og den blaa Kappe, der havde anført de fredløse. Ved denne Hæve, i hvem man troede at lende den fredløse Grede Jacob af Halland, havde han en kort og hemmelig Samtale i Riddersalen. Derpaa forlod den pansrede Hæve Slottet, og inden en Time var der ingen af de fredløse eller deres Krigsmænd mere at se i Byen. De havde forladt Staden med vrede Ytring, hed det, og truet med inden Aar og Dag at komme igen med Jib og Søer.

Hertugen selv syntes ogsaa snart at ville forlade den urolige Stad, hvor Kongen havde mange tro Underfaatter, der hverken var Hertugen eller de fredløse gunstige. Den fangne og haardt faarede Drost var i Lanker bragt om Bord paa Hertugens eget Skib. De kongelige Vaangstibe havde forladt Fjorden, og foruden Hertugens tre Skibe

laa der endnu kun en Knor i Havn, hvorpaa man troede at have set nogle af Dronningens Folk. Hertugen vilde dog oppebie Aftenen til sin Afreise; han fandt det ikke raadeligt at forlade Slottet, inden der var fuldkommen roligt i Staden. Han havde set Dronningen selv midt i Stormydslen; men hun var pludselig forvunden for hans Øjne. Han vidste, hun havde mange Beundrere i Staden, og han var højt urolig. Han lod Kamppladsen undersøge; men der fandtes hverken Spor til Dronningen eller til Grede Gerhard. Han saaned desuden endnu en Del af sine flestigste Ryttere, som vare bleven flitte fra ham under Fægtningen og ikke komne tilbage.

Det begyndte alt at mørknes, og han gik i urolige Tanker op og ned i Riddersalen. Han sølte sig vel stolt af sin Sejer; men Kongens Flugt gjorde ham den hele forvirrede Tumult til et mislykket Foretagende; han krefregtede med Rette, at han for tidlig havde kastet sin Maske og røbet sin dristige Plan. De fredløse floede han ikke paa, siden han havde erfarede Martens Løfte til den norske Konge. Hans Tal til Grede Jacob havde været fuld og tilbageholden. Han syntes i en pinlig Ubestemthed om, hvad han fremdeles havde at gøre, for at naa til stolte Naal. „Hvad det Spir, som tvinger Aander, og bin Krone skal lyse som Solen!“ — hvistede han til sig selv, og det var ham ligesom han atter sad i Hængslet paa Sjøborg og talte med sin Ugle. Han saa sig ængstelig om i den store, dunkle Sal og ræddedes fast for sine egne Ord, som det havde været den døde, vanvittige Bisf, der talte til ham. „Lys! Lys!“ — raabte han. Hans Tjenere, som kendte deres Herres Aflyst for at være i Mærke, stundte sig at tænde alle Lykene i Riddersalen. Hertugen udstedte endnu nogle Befalinger angaaende sin Afreise, og sendte atter Folk ud for at undersøge, om der var stille i Byen og ingen Fjolleflimter paa Vejen til Fjorden. Kort efter aabnedes Døren, og to af hans Riddere traadte ind med en Fange, som hans Fjolls nys havde bragt til Slottet og som fordrede at føres til deres Hæve. Fangen stod tæt indhyllet i en Rytterkappe med Regnbatten over Hovedet og syntes forstende at betragte den urolige Sejerherre. Ved en hastig Bevægelse før Hatten til Side og Rappen faldt paa Gulvet. Hertugen traadte forbauset tilbage — den skønne, majestætiske Dronning Agnes stod for ham i sin glimrende Hylingsdragt.

„Man vil sige, jeg er eders Fange, Hertug Valdemar!“ — sagde hun med rolig Værdighed — „men jeg paaftaar, I er min Fange, saa sandt som I er en formaffelig Oprører og jeg i Øjeblikket regerende Dronning i Danmark!“

Hertugen gav hastig sine forbausede Riddere et Blik til at bortfjerne sig. „Ædle Dronning!“ — sagde han derpaa høflig og ærbødig — „for en Del har I vistnok Ret: jeg er nu, som til enhver Tid, eders ridderlige Fange, men Oprøret er jeg ikke; jeg er derimod af Drost Hessel og eders Mand paa en højt troslos og uværdig Maade bleven anfsaldt i mit lovlige Raad. Paa eders egen Opfordring drog jeg hid, som Rigsforstander, og her bliver jeg pludselig mod Tro og Love overfaldet i det Øjeblik, jeg vil føre Kongen til Hylingen og dæmpe Folkets Misforfælselse over Fredsløsheddommen. Jeg faa med Forfærdelse Eders Raade selv i Spidsen for mine Forsølgere. Dette forbausede Syn maa undskyldes, at jeg et Øjeblik ved fra Kongens Side og søgte at undfly en Kamp, hvorved eders dyrebare Liv fattede i Fare.“

„Hvad hører jeg!“ — sagde Dronningen og studsede — „I nægter at være Hovedmanden for dette Oprør? og I vover selv at vælte Stalden paa mig?“

„Jkke paa eder, højbaarne Dronning! men paa den ærgerrige og formaffelige Drost Hessel. Han er Stald i den Ulykke, her er stet, og i hver Draabe Blod, her i Dag er udgødt; han er Oprørets og Landforræderens, ikke jeg — og Himlen bevare mig for at anlage eder for hans Trosloshed! han har stammelig misbrugt eders Milddhed og Naade; han har mislebet eder til dette uforvarende Strid! han har gjort mig mistant, for ved mit Fald selv at opvinge sig til Rigsforstander eller maaste endog til Konge i Danmark.“

Dronningen traadte et Strid tilbage og betragtede den listige Hæve med et klogt og prøvende Blik. Hun syntes at betante sig nogle Øjeblik; derpaa var det som der pludselig gik et Lys op for hende, og hun nærmede sig atter Hertugen med en tilsyneladende tillidsfuld Mine.

„I aabner maaste mine Øjne for et mageløst Forræderi!“ — sagde hun, uden at det dog ganske lyttedes hende at beherske Tønen i sin Stemme. — „Stulde det virkelig være Drostens Anslag, saa maa han drages til strengt Ansvar! — han maa dømmes af Kongen og Folket, som den listigste Landforræder! Hvor er han?“

„I min Magt!“ — svarede Hertugen med et høfligt Smil — „og der forbliver han, med eders Tilladelse, saa længe jeg er Rigsforstander i Danmark.“

„For hans Liv staar i mig inde!“ — sagde Dronningen med dæmpet Uro — „hans Brøde vare saa store den vil, han kan dømmes af Kongen og Folket — og det i min som i eders Overværelse paa Landsstinget.“

„Det fortaar sig, Eders Naade! selv min bitreste Dødsfjende skal se sin Ret. Men tillad mig naadigt, højbaarne Dronning! at jeg først fører min egen Sag for eders Domstol!“ — afbrød han høflig, idet han med et dybt Bul fremtog en forgyldt Armstol, hvorpaa Dronningen tog Sæde. „Jeg indser vel, at I maa høflig mistenke mig!“ — tog han Ordet igen — „I er bragt hid som min Fange, skønt jeg i Grunden, som sagt, til edig Tid er i eders Fangenskab. Jeg kan bevise eder hvor uskyldig jeg er i denne forunderlige Tumult!“ — vedblev han idrig, og hans høflige Mine fil pludselig Udtrykket af varm Beundring og Lidensfælsighed. — „Jeg kan give eder det soleklareste Bevis paa hvor taabeligt — ja hvor selvmødigende og affindigt jeg havde handlet, hvis det havde været min Hensigt at stille mig i et fjendtligt Forhold til eder —“ han holdt inde og syntes at overvinde en Betænkelse. „Ja vel, det vare lovet!“ — udbrød han igen — „jeg vil i denne Time aabenbare eder, hvad der længe har været mit Hjertes inderligste og dristigste Ønske og hvad jeg underkøben i mine stolteste Øjeblik har vovet at haabe som en fyrstelig Utling af de store Valdemarers Slægt —“

Han standfede atter og betragtede Dronningen med et listigt prøvende Blik. Der foregik en pludselig Foran-

bring hendes Miner, som gjorde ham tvivlsom; men Bevægheden om hans skønne Personlighed bortog enhver Betænkelse, og han tog Hartrodsen paa Dronningens Rinder for et gunstigt Tegn paa blufærdig Overtaelse.

„Eder høje, ædle Sind, skønneste Dronning!“ — vedblev han læt — „kan ikke forstærkes over et Ønske, som forener Haabet om et Folks og Niges Ulyfsalighed med den ærbødige Hengivenhed og Kvindeværd — det er et Ønske, som jeg mangler Ord for at udtrykke; men det er udspunget af ridderlig Højsagelse for eders Stønhed, Sjælskønskab og Klogskab, og det har faaet Jib og Stykke af de Høfester, som gør Hjersten til Mennekte, idet de have Mennekte i Sandhed til Hjerste.“

„I taler helt ærligt og pnteligt, Hertug Valdemar!“ — svarede Dronningen med et roligt Smil. — „I tror altfaa, at naar Dronningen af Danmark er i eders Fangenskab, kan hun ikke væge sig ved at høre en skærlig hedsrettlæring, og at hun ikke tøber sin Frihed for dyrt, naar hun stænder den ærlige Sejerherre Haand og Hjerste?“

Hertugen studsede. „Mistend mig ikke paa nu, ædle Dronning!“ — tog han med mindre Høflighed Ordet. — „Jeg vælger dette Øjeblik til en saa vigtig Erklæring, for tydeligt at overbevise eder om, hvor umuligt jeg har kunnet være eders Fjende. Eders Fangenskab her er en forunderlig Fejtagelse af mine Folk og kan høves, hvad Øjeblik I befaler det. I er min Dronning og Hersterinde her, som i Midten af eders hengivne Krigsmænd. Men tillad mig en Bemærkning, som maa undskyldes dette maaste altfor dristige Strid!“ — tilføjede han læt, da han saa et stolt Smil i hendes Afsyn — „I er for statisklog til ikke at indse, at jeg i denne Time har saa vel eders som Danmarks Stjerne i min Haand. Det vare langt fra mig at misbruge denne tilfældige Overvægt! men var der endogfaa ingen Stemme, som talte for mig i eders Hjerste, maatte dog eders ophøjede Aand og sine Statsklogt tilraade eder — ikke at foragte et saadant Tilbud i saa vigtigt et Øjeblik.“ Han sagde dette med en Stolthed og Selvfølelse, som røbede den dristige Vejler, der næppe havde i Sende at give sin ophøjede Fange Friheden for en Kuro. Men for at mildne det støvende i dette politiske Blik, forandrede han pludselig Mine og Tone. Det syntes ham nu vigtigt at bringe den skønne Dronnings Hjerste eller i det mindste hendes Forfængelighed til at begunstige, hvad han troede tilstrækkelig at have anprist hende, som klogt og næsten nødvendigt; han var atter den ridderlige Elsker, og han udbrød nu med megen Veltalenhed og tilsyneladende Varme i en smigrende og høflig Udganke af hans Beundring over hendes Stønhed og Aandskønskab. „Jeg lægger mit Liv og min Ulyfsalighed i eders magtige Haand, ædle Dronning!“ — sagde han tilfældigt og høje sit Ana. Dronningen tab og betragtede den knalende Vejler med et Blik, der syntes helt at gennemflue ham. Et bittert Svar syntes at svare hende paa Læberne, da Døren pludselig aabnedes, og en af Hertugens Riddere traadte ind.

Hertugen rejste sig af den ydmyge Stilling og trampede forbitret i Gulvet. „Hvad er det?“ — sagde han — „hvo er saa uforsattmet —“

„Grede Gerhard — strenge Herre!“ — sagde Ridderen høflig — „Grede Gerhard af Hosten har omringet Slottet med en overlegen Magt. Han truer med at storme og rive Høogaarden ned over vore Hoveder, hvis Dronningen af Danmark ikke paa Øjeblikket løsledes.“

Hertugen stod som lynchlag.

„I kom ret befejlgt, Hr. Ridder!“ — sagde Dronningen og rejste sig med rolig Værdighed. — „I faa eders højbaarne Herre i en Stilling, som han ikke behøver at blæses ved! han har erlent, at han ved sine Krigsmænds Fortseelse her har paadraget sig Stinnet af Oprøret og Majestætsforbryder, og han har besaarlag lagt sit Liv og sin Stjerne i min Haand. I er Vidne til, at jeg tilgiver ham denne Fejtagelse, som han dog ingen Del har i. Eders Arm, Hertug Valdemar! Jeg agter at rejse i denne Time. Den ædle Grede Gerhard venter mig med sit Følge.“

Man hørte nu en stor Larm uden for Slottet. Hertugen bukkede dybt og rakte Dronningen uden Indvending sin Arm. Ridderen gik foran med to Armstager. Paa Hertugens Blik ilede hans Diffvænde til med Hæller. Til Grede Gerhards store Forundring førtes Dronningen saaledes med den største Høflighed og med fyrstelig Pomp ud af Slottet og overlodes uden Indvending til hans Bestyrelse.

Saa Timer efter sejlede Dronningen med gunstig Vind ind ad Nyborg Fjord, og Hertug Valdemar foer med den fangne Drost Peder mod Als.

Fjortende Kapitel.

Medens Drost Peder sad i et haardt Hængsel paa Nordborg Slot og intet kunde foretage til Kongens og Landets bedste, sørgede gamle Ridder Jon saa vel som Grede Gerhard, Kansleren og den tro Rimaardsøn med utværlig Aarvaagendhed for Kongehusets Sikkerhed og for at fæste den umyndiges Trone. Hertugen fandt det nu ikke raadeligt at gøre sin Rigsforstander-Myndighed gældende. Marst Stigs røbede Plan med at lægge Danmark under Norge og Hertugens Frygt for, at hans eget dristige Anslag var røbet, syntes at have forviret ham aldeles, og han lod sig ikke se ved det danske Hof. I sin Færme over det mislykkede Oprør og det ubelagte Vejlerforsøg hos Dronningen, der især var ham en trættende Ydmygelse, drog han kort efter til Sachsen, og snart havde man Efterretningen om, at han pludselig havde formælet sig med Hertug Johans Datter, den fromme Prinsesse Sophia.

En for Danmark lykkelig Omstændighed maa have forstyrret det farlige Angreb, Landet truedes med af den store, norske Flaade, der laa ved Egers. Den plumpe Jarl Rindre-All, hed det, stulde med den norske Konges Yndling Hælfell Augmund, ansøre Flaaden. Men kort efter forfalte Anglet, at Jarlen eller Driftbordet var kommen i Uenighed med Hælfell og havde dræbt ham med en Vindtaende lige for den norske Konges Afsyn. Herover var

der opstaaet en blodig Strid paa Flaaden; 260 af Jarlens Mænd var bleve nedhuggede eller henrettede; Jarlen selv var dømt fredløs og flygtet til Sverrig. Toget mod Danmark blev opsat. Men de fredløse foruroligede uophørlig de danske Rytter: de brandte Middelfart og Hinds-holm i Byen, og næsten ingen Søflad i Danmark var fri for disse voldfomme Gæfter. Marst Stigs Raan var en Stræk for alle Danste. Snart var ogsaa den fredløse Rane Jonson en af de dristigste Søværere, der foruroligede Niget. Paa sin Gaard Gørslø ved Stevns Klint havde han endogfaa en Befæstning og en Tilflugt paa sine Røvertog. For at mislede sine Forsølgere red han altid, naar han var i Land, paa en Hest, hvis Støhager vendte fremad, og han var altid ledsaget af en stærk, glubst Hund, der kunde advoere ham med Forsølggerne og selv i Rødsfald binde an med de stærkeste Krigsmænd. Saavel Rane som Marsten og alle de fredløse vare lyfte i Kirrens Band af Uretfærdighed i Lund; men de syntes dristigt at trods Bandstraalen som Fredsløsheddommen. De fleste fredløse vare atter flygtede til Norge, hvor de ophjebde den norske Konge til et afgørende Tog mod Danmark. Men Marsten blev trodsig paa Hjalms, hvorfra han idelig plundrede i Nørrejylland og paa Færne. Den stolte Grede Jacob befæstede Hunebøls i Nørrehalland, og saavel han som Marsten beredte sig paa at forsvare sig i Landet til det yderste.

Imidlertid opfattede Dronningen og Rigsraadet ikke Kroningen længer, end til den strenge Vinter gjorde Vælt og Sund utilgængelige for Fjenden og Søværerne. Juledag 1287 blev den unge Konge Erik Menved, som han allerede kaldtes**, højtidelig salvet og kronet i Lund. Dette var den sidste vigtige Handling, den gamle, tro Uretfærdig Johan Dros foretog sig; han levede ikke og faa i denne Verden, om hans Ven for Kronens Sitterhed opfyldtes. Kort efter Kroningen blev Forbundet og Venstabet med den magtige svenske Kong Magnus Ladelaas befæstet ved den dobbelte Forlovelse, der allerede længe havde været indlebet og hemmelig bestemt: den lille danske Prinsesse Merete blev af de svenske Gesandter ført til Sverrig, som den svenste Kronarving, Prins Birgers Forlovede, og i Midten af Mart's Maaned blev Forlovelsen mellem Kong Erik af Danmark og den svenske Prinsesse Ingeborg offentlig erklæret. Der var i denne Anledning en stor Festlighed i Helsingborg, hvor den kongelige Forlovelse stulde fejres med Ridderstil.

Ved denne store Fest var hele det danske og svenske Hof til Stede, og her viste den unge Kong Erik sig i al sin Ridderglans for sin tilkommende Dronning, den dejlige Prinsesse Ingeborg. Ingen, som saa denne lille, elst-værdige Prinsesse, kunde noksom berømme hendes karnlige Stønhed og Huldrighed, og de begejtrede danske Skalde nævnde hende allerede i Haabet Danebod eller de Danstes Trøst.

Turneringen skulde holdes med al mulig Pragt og paa samme Vis som i Franckrig og Tyskland. Dagen før Ridderstillet vare Adherens Raadere opstillede i Korsgangen til Dominikanerklosteret, hvor en statelig Herold forkyndte enhærs Raan, som tilhørte Stjoldens. Dronning Agnes og Dronning Hedvig af Sverrig, Grede Gerhards Søster, tillige med Prinsesserne og alle de ædle Ridderdamer gik denne Dag i Procession gennem Klostergangen forbi de opstillede Stjolge, og hvor de saa nogen uærdig Ridders Stjold, havde de Ret til at berøre og udpege det, hvorved de paadrogde ham Ansvar og Udelukkelse fra Ridderstillet. Dette skete ved tænde Riddernes Stjolge. Det ene tilhørte den magtige svenske Ridder Hr. Karl Algotson, der med Jarl Rindre-All's Hjalps voldsomt havde bortført Ridder Thorsensøns rige og fornemme Hæsteme, Jomfru Ingrid. Det var den danske Dronning, der berørte hans Stjold. Hun kendte Sagen; og den brave Thorsensøns Tab. Stjoldet blev øjeblikkelig borttaget af Herolden, og den alvorlige svenske Konge bød, at Sagen strengelig stulde undersøges***). Det andet Stjold, som blev anlagende berørt af en Ridderdame, tilhørte en dansk Ridder: det var den tro Bent Rimaardsøns anden Broder; Ridder Jon Rimaardsøn. Skønt han var i Slægt med Dronning Agnes, blev han dog straks udelukket fra Ridderstillet. Han søgte Redning ved Flugten; men der blev anlagt en Livsfag imod ham, som Rindestænder og Morber****).

*) Maakte af hans Mundheld: ved alle fællige Mænd! Nogle ulede dette Kongens Tilnavn af Mændevind, med Hensyn paa den unge Konges manlige Vind og Magt.

***) Ridder Algotson blev faret efter fangen og halslugget paa samme Sted, hvor Vortførelsen var stet. Thorsensøns bortførte Hæsteme blev siden Abbedisje i Breta Kloster.

****) I en Storm paa Havet blev han siden ved Lodkastning befhemt til Tøben, som en hemmelig Forbryder: han kric-te selv sine Ridsgeringer for Crucifiket paa Segelstræet og sprang over Bord; man har en Kampeviser derom, kaldet Jon Rimaardsøns Skriftemaal.

(Fortsattes.)

B. S. Ingemann:

Valdemar Sejer.

Omslag 80 Cents.

Indbunden \$1.20.

Erik Menveds Barndom.

Indbunden \$1.20.

Prins Otto af Danmark

og hans Samtid.

Omslag 80.

Indbunden \$1.20.

Kong Erik og de Fredløse.

3 Omslag 80 Cents. Indbunden \$1.20.

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Mo.,